

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **O.B.**,
zastoupena advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2016, č. j. MV-77313-4/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 31. 8. 2016, č.j. MV-77313-4/SO-2016, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí usnesení prvostupňového správního orgánu ze dne 5. 5. 2016, č.j. OAM-387-24/DP-2015 o zastavení správního řízení ve věci žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

2. Žalobkyně považuje žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, protože se správní orgán nevypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Žalobkyně dne 30. 11. 2015 upřesnila svoji žádost tak, že v záhlaví žádosti byla nesprávně zakřížkována žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, ovšem fakticky se jedná o žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu. Rovněž ve svém prohlášení ze dne 30. 3. 2016 upozornila správní orgán, že se jedná o řízení o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem studia. Ani na jedno z uvedených podání ale správní orgán nereagoval, a jeho rozhodnutí je tak v rozporu s ust. § 37 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „správní řád“), podle kterého se žádost posuzuje podle svého skutečného obsahu a nikoli podle označení. Tuto argumentaci žalobkyně uplatnila i ve svém odvolání, avšak nápravu nesjednal ani žalovaný.
3. Žalobkyně rovněž namítá nezákonnost úvahy prvostupňového orgánu, že v době pobytu na základě fikce podle ust. § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni 17.12.2015 (čl. IV zákona č. 314/2015 Sb., kterým byl zákon č. 326/1999 Sb. novelizován – dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) již nelze podat žádost o prodloužení pobytu, jehož se fikce týká. Cizinec by se tak dostal do situace, kdy v době pobytu v režimu fikce by nemohl podat ani žádost o prodloužení pobytu, jehož se fikce týká, ani žádost o nové povolení k pobytu. Takový výklad práva ale zjevně odporuje smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a nesleduje žádný rozumný cíl ve veřejném zájmu.
4. Žalobkyně považuje argumentaci žalovaného za nesrozumitelnou a nelogickou, neboť v rozhodnutí konstatoval, že přestože byl pobyt žalobkyně za účelem studia stále platný, nebyla oprávněna požádat o jeho prodloužení ani o jeho nové povolení. Žalobkyně dále zdůrazňuje, že situace, ve které se ocitla, byla způsobena nedodržováním zákonných lhůt ze strany správního orgánu.
5. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě popsal dosavadní průběh řízení. Uvedl, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k pobytu za účelem studia od 1.9.2013 do 15.2.2014. Dne 28.1.2014 podala žádost o povolení k pobytu za účelem jiné/ostatní. O této žádosti bylo rozhodnuto dne 20.7.2015, právní moc tohoto rozhodnutí nastala dne 13.8.2015. Dne 8.1.2015 podala žalobkyně další žádost o povolení k pobytu za účelem studia. O této žádosti bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. Žalobkyni by v jejím konkrétním případě nebylo bráněno v podání zcela nové „prvožádosti“ o vydání zcela nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. V situaci, ve které se žalobkyně nacházela, však nebylo možné úspěšně podat ani žádost o povolení k dlouhodobému pobytu (změnu účelu pobytu) za účelem studia podle § 45 zákona č. č. 326/1999 Sb., ani žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně za účelem studia se sice pokládalo za platné, nicméně tato fikce jeho platnosti končí nejpozději okamžikem právní moci rozhodnutí ve věci žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní, a to bez možnosti, aby si platnost tohoto povolení k dlouhodobému pobytu mohla žalobkyně prodloužit.
6. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k pobytu za účelem studia od 1.9.2013 do 15.2.2014. Dne 28.1.2014 podala žádost o povolení k pobytu za účelem jiné/ostatní. O této žádosti bylo rozhodnuto dne 20.7.2015, právní moc tohoto rozhodnutí nastala dne 13.8.2015.

7. Dne 8.1.2015 podala žalobkyně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Výzvou ze dne 8. 1. 2015 byla žalobkyně vyzvána, aby odstranila vady žádosti a doložila výzvou označené náležitosti, a za tímto účelem bylo správní řízení přerušeno. Žalobkyně požadované doklady doložila a podáním ze dne 30. 11. 2015 upřesnila, že žádost byla nesprávně označena v záhlaví zakřížkováním jako žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, ovšem žalobkyně si neuvědomila, že její dlouhodobý pobyt za účelem studia je stále platný, a proto nemůže požádat o nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, ale pouze o jeho prodloužení. Obdobně to uvedla ve sdělení ze dne 30.3.2016
8. Usnesením ze dne 5. 5. 2016, č.j. OAM-387-24/DP-2015 bylo správní řízení o žádosti žalobkyně ze dne 8.1.2015 zastaveno s odůvodněním, že žalobkyně podala předmětnou žádost za účelem studia, tedy za stejným účelem, jako je její dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní jí totiž nikdy vydáno nebylo. V rozhodnutí správní orgán odkázal na ust. § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. a uvedl, že žádost žalobkyně je zjevně nepřipustná, v situaci, v níž se žalobkyně nacházela, nebyla oprávněna žádost podat, a proto řízení o ní usnesením zastavil.
9. Proti tomuto usnesení žalobkyně podala odvolání, které se shoduje s žalobními námitkami. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 31. 8. 2016, č.j. MV-77313-4/SO-2016 žalovaný odvolání zamítl a napadené usnesení potvrdil. V rozhodnutí žalovaný konstatoval, že z tiskopisu žádosti je naprosto zřejmé, že žalobkyně požádala o vydání nového povolení, nikoli o prodloužení dosavadního bytového oprávnění. Dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia se sice pokládá za platné, nicméně tato fikce jeho platnosti končí nejpozději okamžikem právní moci rozhodnutí ve věci žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní, v daném případě tedy dnem 13. 8. 2015, neboť tohoto dne nabylo právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní. Žalovaný dále uvedl, že i kdyby žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu namísto žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, jak tvrdí, pak by tato žádost byla podána v době, kdy k tomu žalobkyně nebyla oprávněna a řízení by muselo být rovněž zastaveno.
10. Uvedené rozhodnutí ze dne 31. 8. 2016, kterým bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobkyně ze dne 8.1.2015, považuje žalobkyně za nezákonné, a proto podala tuto žalobu k Městskému soudu v Praze, který přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě. Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s projednáním bez nařízení ústního jednání vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
11. Soud neshledal jako důvodnou námitku žalobkyně, že se správní orgán nevypořádal s návrhy a námitkami žalobkyně a s vyjádřením k podkladům rozhodnutí, když nereagoval na podání žalobkyně ze dne 30.11.2015 a ze dne 30.3.2016, že se jedná o žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu. Správní orgán 1. stupně uvedl ve svém rozhodnutí, že žádost posuzoval jako žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a uvedl, že případná žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia by byla nutně podána v době, kdy k tomu

žadatelka nebyla oprávněna a řízení o ní by muselo být zastaveno podle ustanovení 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. Shodným způsobem se s odvolací námitkou žalobkyně vypořádal i žalovaný. Z odůvodnění obou rozhodnutí je patrné, že správní orgány na tvrzení žalobkyně o tom, že podáním žádosti ze dne 8.1.2015 myslela žádost o prodloužení pobytu za účelem studia, reagovaly. Sice necitovaly výslovně podání žalobkyně, ale k tvrzení zde uvedenému se vyjádřily tak, že i kdyby posuzovaly žádost ze dne 8.1.2015 jako žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, nemohla by být žalobkyně úspěšná proto, protože žádost o prodloužení pobytu za tímto účelem byla podána opožděně. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, že žalovaný posuzoval tuto žádost jednak z pohledu toho, že šlo o novou žádost o udělení pobytu za účelem studia, jednak - k námitkám žalobkyně - vzal v úvahu i otázku možného posouzení žádosti jako žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

12. Důvodnou neshledal soud ani námitku, v níž žalobkyně namítá porušení ustanovení § 37 odst.1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalobkyně ve své žádosti ze dne 8.1.2015 zcela jednoznačně vyjádřila svou vůli požádat o vydání povolení k pobytu za účelem studia. Svým označením i obsahem šlo o novou žádost o vydání povolení za tímto účelem. Správní orgán v situaci, kdy žalobkyně podala tuto žádost v době, kdy uplynula lhůta pro podání žádosti o prodloužení platnosti povolení za účelem studia a v situaci, kdy této žádosti ze dne 8.1.2015 předcházela žádost ze dne 28. 1. 2014, kterou žalobkyně podala jako žádost o nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní, neměl důvod pochybovat o tom, že žádost ze dne 8.1.2015 je novou žádostí o vydání povolení k pobytu za účelem studia. Bylo na žalobkyni, aby dbala na to, aby obsah žádosti vyjadřoval její vůli. Není povinností správních orgánů vyzývat žadatele k tomu, aby v případě, kdy obsah žádosti je zřejmý z písemného podání, upřesňoval a ověřoval, zda tímto podáním byla myšlena žádost o - v žádosti uvedený - typ pobytu či nikoliv.
13. Žalobkyně namítala, že prvostupňový správní orgán v odůvodnění rozvíjí úvahy o tom, že v době pobytu na základě fikce podle § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., nelze podat žádost o prodloužení pobytu, jehož se takzvaná fikce týká. Taková úvaha je protiústavní, neboť by se cizinec dostal do situace, kdy v době pobytu v režimu fikce by nemohl podat ani žádost o prodloužení pobytu, jehož se fikce týká, ani žádost o nové povolení k pobytu. Nemohl by podat žádnou žádost, což je situace, která odporuje smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Tyto námitky neshledal soud důvodnými.
14. Z usnesení prvostupňového správního orgánu ze dne 5.5.2016 úvahy, které žalobkyně v podané žalobě zcela obecně uvádí, nevyplývají. Je nutno konstatovat, že řízení tvoří jeden celek, proto nelze prvostupňové a druhostupňové rozhodnutí, včetně jejich odůvodnění, posuzovat odděleně a izolovaně. Z odůvodnění ani jednoho z rozhodnutí nevyplývá, že by správní orgány dospěly v obecné poloze k závěru, že v případě, kdy cizinec je v situaci, kdy pobývá na území České republiky na základě tzv. fikce pobytu podle § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. není oprávněn podat ani žádost o prodloužení pobytu ani žádost o nové povolení k pobytu. Pokud byl tento závěr vysloven, stalo se tak proto, že správní orgány hodnotily konkrétní situaci žalobkyně a v souvislosti s tím posuzovaly splnění dalších podmínek, které zákon stanoví. Je nutno rozlišovat mezi oprávněním podat žádost (v tom nebylo žalobkyni bráněno, naopak je zřejmé, že se správní orgány žádostmi žalobkyně zabývaly) a mezi výsledkem řízení, které je o takové to

žádosti vedeno, který vychází z konkrétních zjištění o splnění zákonem stanovených podmínek.

15. Není zřejmé, v čem žalobkyně spatřuje porušení článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož se každý může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Z obsahu spisového materiálu není patrné, že by žalobkyni bylo jakýmkoliv způsobem bráněno v tom, aby se domáhala ochrany svých práv jak v průběhu správního řízení, tak podáním žaloby u soudu.
16. Důvodné neshledal soud ani námitky o nesrozumitelnosti a nelogičnosti napadeného rozhodnutí, podle nichž měl na jedné straně žalovaný akceptovat, že žalobkyně podala žádost ze dne 8.1.2015 v době, kdy pobývala na území na základě dlouhodobého pobytu za účelem studia, protože, jak uvedl žalovaný : „ *..dosavadní dlouhodobý pobyt byl podle § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. byl stále platný...* “; na druhé straně uvádí, že: „ *...ani žádost o změnu účelu z účelu pobytu studium na účel pobytu studium, ani žádost o prodloužení dosavadního dlouhodobého pobytu za účelem studia nebyla v době, ve které účastnice řízení žádala, možná ..* “ , což zopakoval i v další části odůvodnění. Žalobkyně namítala, že pokud měla platný pobyt, pak mohla žádat o prodloužení, pokud neměla, mohla i podat žádost o nový pobyt.
17. Pokud žalobkyně v podané žalobě cituje jednotlivé pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí, je nutno konstatovat, že při posuzování k důvodnosti uplatněných námitek nelze vycházet jen z jednotlivých, z kontextu vytržených, pasáží odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud žalovaný uvedl, že : „ *..dosavadní dlouhodobý pobyt byl podle § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. byl stále platný...* “ , je zřejmé, že žalovaný konstatoval fikci pobytu žalobkyně z titulu toho, že žádost ze dne 8.1.2015 byla podána v průběhu řízení o žádosti žalobkyně ze dne 28.1.2014. Nic jiného tato pasáž nevyjadřuje.
18. V dalších pasážích, žalobkyní citovaných, žalovaný hodnotil konkrétní podmínky žalobkyně z pohledu možné úspěšnosti či oprávněnosti žádosti ze dne 8.1.2015, a to z hlediska zákonem stanovených podmínek. Po zhodnocení pak uzavřel s odkazem na ustanovení § 45 a § 47 zákona č. 326/1999 Sb., že žalobkyně nemohla být úspěšná. Žalovaný obecně nevyjádřil, že by v rámci pobytu na základě fikci cizinec nebyl oprávněn podat žádost o prodloužení pobytu či o nové povolení, ale hodnotil splnění zákonem stanovených podmínek pro vydání rozhodnutí o žádosti v této konkrétní věci. V daném případě konstatoval, že nebylo možno podat žádost o změnu účelu pobytu z účelu pobytu studium na shodný účel, tedy na účel pobytu studium. Současně uvedl, že nebylo možno podat žádost o prodloužení dosavadního pobytu, neboť tato žádost podána v době, kdy k tomu účastnice řízení nebyla oprávněna.
19. Je nutno uvést, že platnost rozhodnutí (platnost víza) je nutno odlišovat od platnosti pobytu na základě fikce pobytu. Pobyt je možný buď na základě platného povolení (platného rozhodnutí) nebo na základě fikce pobytu, a to za podmínek stanovených zákonem. Fikce pobytu umožňuje cizinci pobývat na území České republiky do doby skončení řízení o žádosti o povolení k pobytu. Podání žádosti neznamena, že by se automaticky ze zákona prodlužovala samotná platnost vydaného rozhodnutí, platnost povolení k pobytu, nýbrž to znamená, že se toto povolení (vízum) „považuje“ za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Ani podání žádosti o pobyt neznamena vždy automaticky existence fikce pobytu. Podle § 47 odst. 2 zákona č.

326/1999 Sb. to platí pouze tehdy, jestliže žádost byla podána ve lhůtě podle odst. 1 tohoto ustanovení, tedy nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím doby platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. To znamená, že fikci pobytu bylo možno dovodit ve vztahu k řízení, které bylo zahájeno žádostí žalobkyně, kterou podala v zákonem stanovené lhůtě. Na základě žádosti, která byla podána až po uplynutí platnosti rozhodnutí (povolení k pobytu za účelem studia) a tedy po lhůtě stanovené v § 47 odst. 1 zákona, k fikci pobytu nedošlo.

20. Pokud žalobkyně namítá, že v případě, že její pobyt byl platný, musela mít právo si pobyt prodloužit, je nutno konstatovat, že prodloužení pobytu je vázáno na zákonem stanovené podmínky. Podle § 47 odst.1 zákona č. 326/1999 Sb. žádost o prodloužení platnosti uděleného povolení je nutno podat nejpozději 14 dní před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. To znamená, žádost musí být podána v zákonem stanovených lhůtách, a to za platnosti rozhodnutí o povolení k pobytu. Nestačí existence fikce pobytu, lhůty pro podání žádosti o prodloužení pobytu jsou vázány na platnost rozhodnutí, což je patrné z výslovné dikce zákona, podle něhož je nutno žádost o prodloužení nutno podat :„..... před uplynutím platnosti víza k pobytu ...“. Je-li pobyt časově omezen, je nutno podat žádost o prodloužení pobytu nejpozději 14 před uplynutím této lhůty.
21. Ačkoliv soud nesdílí stanovisko žalobkyně, že žádostí ze dne 8.1.2015 žádala o prodloužení dosavadního dlouhodobého pobytu za účelem studia, protože to z obsahu této žádosti nevyplývá, je nutno konstatovat, že tato žádost by nemohla být úspěšná. Žádost ze dne 8.1.2015 byla zcela nepochybně podána po zákonem stanovených lhůtách. V daném případě je zřejmé, že platnost povolení k pobytu žalobkyně byla časově ohraničena, a to dnem 15.2.2014. Nejpozději 14 dní před tímto datem mohla žalobkyně žádost o prodloužení dosavadního pobytu podat. Pokud tak neučinila, bylo by nutno tuto žádost posoudit jako opožděnou a byl vydán důvod pro zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., jak uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
22. Pokud žalobkyně namítá, že měla-li právo pobytu, musela mít právo o vydání povolení znovu požádat, je nutno uvést, že i v tomto případě musí být splněny zákonem stanovené podmínky. Z ustanovení § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. je zřejmé, že může cizinec požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu pouze za jiným účelem. Žalobkyně v době podání žádosti ze dne 8.1.2015 byla oprávněna pobývat na území z titulu řízení zahájeného na základě její žádosti ze dne 28.1.2014, což ji opravňovalo podat žádost u žalovaného správního orgánu. Zahájením řízení o této žádosti ze dne 28.1.2014 počala podle § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. platit fikce pobytu, a to fikce pobytu za účelem studia. Žalobkyni jiný pobyt, než za účelem studia povolen na území České republiky nebyl, ani následná fikce pobytu nemohla tento účel pobytu nijak změnit. To znamená, že žalobkyně pobývala na území České republiky za účelem studia na území, a požádala o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem. Jestliže zákon č. 326/1999 Sb. umožňuje, aby cizinec, který pobývá na území České republiky za určitým účelem, mohl požádat o povolení k pobytu za jiným účelem, než který mu byl povolen a žalobkyně tak žádostí ze dne 8.1.2015 neučinila, nemohla být její žádost posouzena jako oprávněná.
23. Žalobkyně dále namítala, že situace, ve které se ocitla, byla způsobena nedodržováním zákonné lhůty ze strany správního orgánu, když žádost o vydání nového povolení k pobytu účelem ostatní podala 28.1.2014, po jednom roce řízení se rozhodla, že se vrátí k dlouhodobému pobytu za účelem studia. V důsledku nedodržování zákonných lhůt pro

rozhodnutí nastala bezvýchodná pobytová situace žalobkyně. Ani tyto námitky neshledal soud důvodnými.

24. Předně je nutno konstatovat, že samotné průtahy ve správním řízení nemají vliv na zákonnost samotného rozhodnutí správního orgánu. Lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002 – 5 (dostupný na www.nssoud.cz), podle kterého : *„...průtahy v řízení nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, kde procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu – tedy vyústění jeho procesní aktivity ve formě vydání individuálního právního aktu - pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení...“.*
25. Dále je třeba uvést, že právní předpisy umožňují, aby se účastník správního řízení bránil proti tvrzeným průtahům ve správním řízení návrhem na vydání opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, případně i žalobou na ochranu proti nečinnosti u správního soudu. Bylo na žalobkyni, aby se proti tvrzené nečinnosti bránila samostatnými právními prostředky, které zákon stanoví.
26. Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
27. Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému správnímu orgánu náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. ledna 2018

JUDr. Hana Vebrová v. r.
předsedkyně senátu